

7. kép. Wágner Laci a „csónakban”

egyenként körbelovagoltuk az udvart és mértük az időket (8. kép).

8. kép. Ecsédy Dini a lovon

A korábbi tulajdonos a park közepén épített egy fürdőmedencét. Ennek feltöltésére a közeli Vízfőnél eredő bővizű patakocskát szolgált, amelyet egy terelővel lehetett a medencéhez irányítani. Ez a patak látta el vízzel a kastély közelében lévő vízimalmot, amely az '50-es években még működött. Amikor a medence töltéséhez majdnem az egész vízmennyiséget eltereltük, a dühös molnár megjelent, botozással fenyegetett, és csak akkor folytathattuk, amikor a malom állt.

Az úszóversenyeket ebben az 5-3 méteres úszómedencében, falusi gyerekekből összeverődött népes közönség előtt tartottuk meg.

Népszerű volt a kastély előtti gyepen rendezett hátrafutó verseny, ebbe még lányok is beneveztek. Itt egy kis baleset is történt, a réten átmenő gyalogösvényen az egyik lány megbotlott, hanyatt esett, és alaposan megütötte a hátsó fertályát.

Említést érdemel a kalapácsvetés. A helsinki eseményeket akkoriban rádióon követtük, tv még nem létezett, arról nem volt elképzelésünk, hogy a sportban használatos kalapács hogy néz ki. Egyféle kalapácsot ismertünk, a mindennapok ismert nyeles szerszámát, ezzel akartuk megrendezni a kalapácsvetést. Sajnos ez a verseny-

szám kudarcba fulladt, az első dobásnál a szerszám nyele kitört, a verseny félbeszakadt, szüleink szigorú dorgálása következett.

Az „olimpián” kívül még sokféle sportágat kipróbáltunk Mónosbélben: célba lövés csúzlival, íjászat mogyoróbotból készült íjakkal, nád nyílvevesszővel, síelés saját készítésű sítalpakkal, fáramászás időméréssel, távgyaloglás, gombfoci a téli időkben, és még jó néhány sportág.

Csodálatosan szép volt a Mónosbélben töltött másfél év. 1953-ban apám Egerben kapott lakást, fájó szívvel el kellett hagynunk ezt a kis falut, amelyet így jellemezhetek: igazi paradicsom gyermekek számára.

Amikor 50 év elteltével meglátogattam a kastélyt és a parkot, egy világ omlott össze bennem. A hegyről lefutó patakot a közeli bányászattal eltüntették, helyenként a nyomait még fel lehet fedezni. A pisztrángos tavak is eltűntek, már csak a kiszáradt tómaradványokról tudtam felvételt készíteni. A medencének már nyoma sincs. Az egykor gyönyörű park elhanyagolt, lehangoló.

Az akkori játszótársak közül még néhányan élünk és őrizzük az emlékeket.

Wágner Tibor
ny. erdőmérnök

Szulcsán Gábor (1975–2011)

Szulcsán Gábor 1975. szeptember 11-én Kiskunfélegyházán született.

Kötődése az alföldi tájhoz egész életét végig kísérte. A Szegedi Kiss Ferenc Erdészeti Szakközépiskolában érettségizett

1993-ban, és ugyanebben az évben felvételt nyert a Soproni Egyetemre. 1998-ban az Erdőmérnöki Karon okleveles erdőmérnökként végzett, majd egy évvel később okleveles erdőmérnök-tanári képesítést szerzett. Az ott eltöltött évekről sok szép közös emlék jut sokunk eszébe. Már ott is a társaság mozgatórugója, aktív szereplője volt.

Első és egyetlen munkahelye a KEFAG Zrt. és jogelődje, ahol több mint 12 évvel ezelőtt, 1998. augusztus 17-én, az Erdészeti Szaporítóanyag Központban gyakornokként kezdte a pályáját, majd fél év múlva kinevezték kutatófejlesztő mérnöknek. Pályája kezdetétől részt vett a Növényi Génbank Tanács Erdészeti Munkabizottságának munkájában, a különböző erdei gyümölcsök (mint a vadkörte, mádárseresnye, berkenyék), valamint a Duna-Tisza közén gazdaságilag fontos fafajok (fekete és fehér nyár, feketefenyő) génmegőrzésében, magtermesztő ültetvényeik létrehozásában. 2006-ban látott hozzá a feketefenyő mag-

termesztő ültetvény kialakításához és ekkor kezdte el a fekete nyár génmegőrzési-kutatási munkát is, amelynek az volt a célja, hogy a Duna-Tisza közének változatos termőhelyi viszonyaihoz alkalmazkodott genotípusokat azonosítson és szelektáljon, majd belőlük egy olyan génytípusot hozzon létre, amely egyben magtermesztő ültetvényként is használható. Ezt a munkát PhD-dolgozat keretében tervezte feldolgozni, ezért 2006-ban beiratkozott a Nyugat-Magyarországi Egyetem Erdőmérnöki Karának Doktori Iskolájába, amit sikeresen elvégzett, már csak a disszertáció összeállítására volt hátra.

A feketenyár-kutatással kapcsolatban külföldi tudományos kapcsolatok kiépítésére is törekedett. Franciaországban az INRA feketenyár-kutatási eredményeit tanulmányozta Bretagne-ban 2008. nyarán. A kutatással párhuzamosan részt vett a KEFAG Zrt. területén az akác magtermő állományok kijelölésében, majd szervezte ezekben a maggyűjtést, végül a mag feldolgozást és értékesítést. Részt vett a KEFAG Zrt. innovációs tevékenységében és szervezte azt a részvénytársaság szintjén.

2005-től haláláig tagja volt az Országos Magyar Méhészeti Egyesület Észak-Bács-Kiskun Megyei Szervezetének és 2005–2008-ig elnöke a HÍRŐS MÉZ Szövetkezetnek.

2006-ban megválasztották az Alföldi Erdőkért Egyesület titkárának. Ezt a munkakört is nagy odaadással, és kiváló diplomáciai érzékkel látta el. Számos, rendkívül sikeres Kutató Napot szervezett, és neki köszönhe-

tő „Az erdei lombos fák magjai – a begyűjtéstől a vetésig” c. hiánypótló szakkönyv 2008. évi kiadása is.

A háttérben alkotva számos olyan dolog létrehozásában vállalt fontos szerepet, amelyek mind a mai napig meghatározóak a KEFAG Zrt. életében.

Nyugodjék békében!

Zilahy Aladár (1920–2011)

Budapesten született, a Piarista Gimnáziumban érettségizett. A Műegyetem Erdőmérnöki Osztályán 1950-ben szerzett erdőmérnöki oklevelet. A soproni tanulmányok után, 1950-ben Egerben kap állást. A II. sz. Erdőrendezőség állományában kilenc éven át dolgozik földmérő, illetve üzemtervező mérnökként.

1959-től a Nyugat-Bükki Állami Erdőgazdaság Erdőművelési Osztályán erdőművelési előadói és csoportvezetői beosztásokban tevékenykedik.

Erdőművelési munkákat tervez és szervez, majd berendezi az erdőgazdaság talajvizsgálati laboratóriumát, termőhely-feltárási munkákat végez. Tervezi a zöldövezeti, illetve környezetvédő fásításokat, szervezi az erdőgazdaság területén szükséges közjóléti

munkákat. Közreműködik az Erdőgazdaság területére vonatkozó erdőtípusológiai útmutató kidolgozásában.

Publikációi jelennek meg az Élet és Tudományban, a Bükk Nemzeti Parkot ismerető könyvben.

Felügyeli a területükön levő védett objektumokkal kapcsolatos munkákat.

Megalakulásától tagja a Városi, majd 5 éven át a Megyei Környezetvédelmi Bizottságnak, és az „ÉLETFA” Környezetvédelmi Szövetségnek.

Elkészíti a szilvászáradi Szalajka-völgy távlati fejlesztési tervét, és a völgyben álló „Király-féle ház” műemléki helyreállítása után 1980-tól kezdi meg, majd 1982-től nyugdíjasként folytatja az itt létesítendő Erdészeti Múzeum kiállítási anyagának gyűjtését. A múzeum felavatására az 1985. évi Egri Vándorgyűlés alkalmával kerül sor.

1985-től 2005-ig vezette a Szalajka-völgy Erdészeti Múzeumot. 2009-ben érte az örömteli megtiszteltetés, hogy a múzeum, megemlékezésül, felvette a Zilahy Aladár Erdészeti Múzeum nevet!

Munkái során több vállalati és miniszteri dicséretet és kitüntetést kapott. Elnyerte a Széchenyi-emlékplakettet, a NIMRÓD-emlékérmet, a Kaán Károly-emlékérmet, „Az ember az erdőért” kitüntetést és emlékplakettet, valamint a Magyar Vadászkamara aranyérmét.

2010-ben vette át gyémántdiplomáját.

Soproni feleségével 62 évi házasságban élt hiteles, példamutató életet.

Hosszú betegségét hitéből fakadó erővel, megadással és türelemmel viselte.

Nyugodjék békében!

Hábel György

Regős István

(1929–2011)

Életének 82-dik évében váratlanul elhunyt Regős István erdőmérnök, nyugalmazott osztályvezető, a Somogyi Erdőkért Aranygyűrű kitüntetettje.

A Bakony „fővárosában”, az erdők által övezett Bakonybélben, Rottenbücher Istvánként született. Szülei az Apátságban dolgoztak. A gyors észjárású fiú taníttatása sok gondot jelentett a szüleinek, végül főapáti ösztöndíjjal, több éven keresztül úgynevezett „sorkosztosként” érettségizett Pápán, a bencés gimnáziumban. A természethez ezer szállal kötődő fiatalembernek az erdőmérnöki pályát javasolták – ám ekkor is felmerült a kérdés: miből? Végül népi kollégistaként került 1948-ban a Soproni Erdőmérnöki Főiskolára, amit 1952-ben sikeresen elvégzett.

Friss diplomásként a Bakonyzentlászli Erdészethez került, ahol hamarosan erdőszetvezető-helyettes lett. Ez a számára örömteli helyzet rövid ideig tartott, fél év után felparancsolták Pestre, az Országos Erdészeti Főigazgatósághoz. Fiatal szakemberként itt nem érezte jól magát, mindenképpen erdőszetnél szeretett volna elhelyezkedni. Főnökei végül tudomásul vették kérését, lehe-

lyezték a Marcali Erdőgazdasághoz, a Kéthelyi Erdészet megürült vezetői helyére. Az átszervezések során hamarosan megalakult Zamárdiban az Észak-somogyi Erdőgazdaság, ide került a Marcali Erdészet, melynek ő lett a vezetője. Ezt az időszakot vallotta életé legszebb időszakának. Megszerette a somogyi erdőket és ez idő alatt nősült meg – egy kerületvezető erdész lányát vette feleségül. Végleg Somogyban maradt.

Tíz év után becsábították a gazdaság központjába. Dolgozott fáhasználati vonalon, aztán a tercv csoportnak volt a vezetője, majd 1967-ben kinevezték az erdőgazdaság főmérnökévé.

1970-ben, a SEFAG megalakulásakor – akarata ellenére – Kaposvárra, a központba helyezték faipari osztályvezetőnek, majd faipari igazgató lett. Rövid ideig a Kaposvári Erdészet vezetője is volt, majd 1973-tól – már véglegesen – közgazdasági osztályvezető lett. Korábban Zamárdiban is dolgozott hasonló területen tercv csoportvezetőként, ott is szeretett a számokkal foglalkozni, különböző összeállításokat, kimutatásokat készíteni. Munkatársaival kialakítottak egy tervezési és információs rendszert, amellyel az egységek teljesítményeit lehetett havonta összegezni, összehasonlítani. Minden erdészet és gyár-egység látta a saját teljesítményét és azt is, hogy a többi egység hogy áll. Szerette a munkáját, igyekezett jól maradni a gyakorlathoz, rengeteget járt ki erdészetekhez, és ha csak tehetett, az erdőbe is. Ebben a beosztásában dolgozott '89-es nyugdíjazásáig.

Munkáját jó néhány kitüntetéssel ismerték el – több Kiváló Dolgozó, Kiváló Munkáért kitüntetés, Nagyváthy Érem, Munka Érdemrend ezüst fokozata kétszer is. Már nyugdíjasként, 2005-ben elnyerte a Somogyi Erdőkért aranygyűrűs kitüntetést. Elmondása szerint ezt becsülte a legtöbbre, mivel ezt volt munkatársai javasolták: „*Azt hiszem, és merem remélni, hogy az aranygyűrű adományozása nem csak egy bosszú, munkában eltöltött időszak szakmai teljesítményét, hanem valamilyen emberi magatartást is elismer. Közvetlen ember voltam, a központi és erdőszeti kollégákat, munkatársakat egyaránt tiszteltem, becsültem. Hosszú szolgálati időm alatt következetesen, görcsösen ragaszkodtam egy szakmai köztársasághoz, ahonnan elmozdítani nem tudtak, nem is akartam.*”

Emlékét megőrizzük!

Detrich Miklós

Dudás István

(1948–2011)

1972-ben végzett a Soproni Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Karán. Pályakezdése a Mecseki EFAG-hoz kötődik. A Hetvehelyi Erdészetnél kezdett dolgozni fáhasználati műszaki vezetőként, majd a Pécsvárad Erdészetnél értékesítési és erdőművelési műszaki vezetőként ismerkedik meg az erdőgazdálkodás nehézségeivel, szépségeivel.

Utolsó egyetemi éveire esik családalapítása. Felesége, Ágnes óvónő, óvodavezető a Pécshez közeli Hirden. A család a kezdeti nehézségek, küzdelmes évek után itt talált otthonra. Házasságukból két gyermek született. 1975-ben munkahelyet vált, a MÉM Pécsi Állami Erdőrendezőségéhez, annak átszervezését követően a Pécsi Erdőfelügyelőséghez kerül, ahol is 1988-ig erdőfelügyelői feladatokat lát el.

Ezt követően két évig a Pécsi Erdőfelügyeleti Osztályt vezeti. Céltudatos, szakmailag felkészült, széles látókörű, kitűnik gyakorlatiasságával, szervező és problémamegoldó képességével, majd 1990-től már a Pécsi Erdőfelügyelőség igazgatóhelyettese.

Az erdőszeti igazgatás átszervezését követően 1997-től az új szervezet, az ÁESZ Pécsi Igazgatóságának igazgatóhelyettese, az Erdőfelügyelőség vezetője. Ebben a munkakörben dolgozik 2006 közepéig, – rövid ideig a Pécsi Igazgatóság megbízott igazgatója. Támogatója és elkötelezettje az erdőszeti közjóléti fejlesztéseknek.

Amikor szükség volt rá, mindig talált forrást egy-egy arborétumra, parkra, erdei iskolára, pihenőre, közjóléti objektumra, egy-egy célirányos fejlesztésre. Közben folyamatosan eleget tesz társadalmi megbízásainak, kiveszi részét a szakszervezeti munkából is.

Súlyos betegségen, műtéten esik át 2000-ban, mely őt szemléletének kapcsolatainak, átértékelésére készíti. Érdekes egyénisége, vezetői fellépése mögött fölsejlett előttünk, kollégái előtt a megoldásokat kétségek között kereső ember.

Az erdőszeti igazgatás 2006. évi ismételt átszervezéséből adódó új feladatokat már tehernek véli, és az új szervezet, az MgSzH helyett a „premiüm éveket” és a nyugdíjazást választja.

Nyugdíjasként sem tudott azonban elszakadni az erdőtől, az elmúlt közel negyven év tapasztalatát a magánerdő-gazdálkodókkal kívánta megosztani, a magánerdő-gazdálkodásban kívánta hasznosítani.

Ismerősei, barátai és a szakmai környezete megdöbbenve értesült az orvul támadó súlyos betegségéről. A nyár elején még személyesen kezdeményezett többünkkel egy baráti találkozót. Tájékozott volt, minden érdekelte, de láttuk, hogy tisztában volt állapotával, józsanul nézett szembe a megváltoztathatatlanul...

A család tragédiájának kiteljesedéseként a már több éve súlyos beteg feleségével, Ágnessel együtt kerültek kórházba. Küzdelme mindössze nyolc hónapig tartott. Halála, majd feleségének két nappal később jött halálhíre lehet sorsszerű, de így együtt szinte irracionális, alig feldolgozható.

Tisztelet az embernek, aki rövidre szabott, küzdelmes életpályáján türelemmel viselte a szenvedést is.

Megrendülten, nagy részvét mellett együtt vittünk búcsút a családapától és az édesanyától 2011. augusztus 26-án a Pécsi Köztemetőben.

István! Emléked kegyelettel megőrizzük, mint ahogy őrzik azt a közreműködéseddel létesült erdők, közjót szolgáló létesítményeid; arborétumok, tanösvények és erdei iskolák.

Nyugodj békében!

Miszláng Lajos